

Arrest

nr. 250 788 van 11 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat L. ZWART en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit, bent u van Pasjtoense origine, soenniet en afkomstig van het dorp X in het district Jalrez in de provincie Wardak. U ging twee jaar naar de X basisschool in Jalrez. U werkte samen met uw vader voor de rijke grondbezitter X als veehoeder. Ongeveer vier of vijf jaar geleden overleed uw vader na een val uit een boom. In het laatste jaar voor uw vertrek uit Afghanistan verkocht X enkele koeien en kocht hij 75 schapen. Hij nam u in dienst om deze schapen te hoeden. Op een dag ongeveer een maand voor uw vertrek uit Afghanistan werd u tijdens het

schapenhoeden benaderd door een tiental gewapende talibanleden. Ze vroegen u om persoonlijke informatie, die u hen gaf, en om usher (een taks) te betalen, hetgeen u weigerde. Ze trachtten enkele schapen mee te nemen en u zei dat u klacht ging indienen tegen hen. U ging naar de autoweg waar u een legervoertuig tegenhield en hen vertelde over de taliban. Er ontstond een vuurgevecht tussen de taliban en de soldaten, waarbij een soldaat gewond raakte. U ging met de gewonde soldaat naar het districtshuis waar u de man van uw tante, Shamsullah, contacteerde. Hij stuurde een persoon naar u die u naar een huis bracht. Enkele nachten later kwam Shamsullah naar dit huis en vertelde u dat de taliban en Haji Abdul Nabi op zoek waren naar u. U vluchtte in de lente van het jaar 1396 Afghaanse kalender (2017 Gregoriaanse kalender) weg van Afghanistan en reisde via Pakistan en Iran naar Turkije waar u vervolgens twee jaar verbleef en in een stoffenfabriek werkte. Tijdens uw verblijf in Turkije kwamen de taliban verschillende keren langs bij uw huis om te zeggen dat zij u zullen onthoofden indien ze u vinden. U reisde twee jaar later via Bulgarije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België waar u op 22 oktober 2019 aankwam en op 23 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. De voogdij over u loopt op 30 september 2021 van rechtswege af.

U vreest om bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban en problemen te kennen met Haji Abdul Nabi omdat u zijn schapen verloor.

U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk maakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de vluchtelingenconventie, noch dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Omwille van de vele vaagheden en onwaarschijnlijkheden in uw verklaringen kan er immers geen geloof worden gehecht aan uw beweerde problemen met de taliban, noch aan uw problemen met Haji Abdul Nabi.

Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan uw werkzaamheid als schapenherder voor Haji Abdul Nabi, hetgeen nochtans aan de grondslag zou liggen van al uw problemen. Er dient hierbij in eerste instantie gewezen te worden op uw jeugdige leeftijd. Gelet op uw geboortedatum (30/09/2003) was u

dertien jaar oud toen u tewerkgesteld werd door Haji Abdul Nabi. U stelde expliciet dat u nooit eerder schapen had gehoed en dat u er niets van af wist (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 11/09/2020, p. 13). U beweerde verder dat u op uw eentje verantwoordelijk werd gesteld voor het hoeden van maar liefst 75 schapen (CGVS, p. 12). Nochtans was Haji Abdul Nabi een rijke grondbezitter (CGVS, p. 8) met veel geld en middelen (CGVS, p. 12). Het CGVS acht het bijzonder weinig plausibel dat één jongeman van dertien jaar zonder enige ervaring de verantwoordelijkheid zou krijgen over zo'n grote kudde, zeker gezien de kostprijs van dergelijke kudde. Hoewel u zelf incoherente verklaringen aflegde over de kostprijs van de schapen, u stelde eerst dat u de prijs niet kon inschatten (CGVS, p. 14), vervolgens dat het ongeveer "1000 of 1500" kostte (CGVS, p. 14) en nog later dat het tijdens de Karzaiperiode zoveel kostte maar nu reeds "6000" (CGVS, p. 15), blijkt uit objectieve informatie dat de prijs voor één éénjarig vrouwelijk schaap gedurende die periode tussen de 3900 en 8000 Afghani lag in verschillende gebieden van Afghanistan. Dit brengt de waarde van de kudde op dat moment op 4300-8800 dollar. Rekening houdend met een Afghaans BBP per capita in 2017 van 556 dollar is dit een fortuin. Dat Haji Abdul Nabi een dertienjarige zonder enige ervaring of kennis deze verantwoordelijkheid gaf, is reeds bijzonder weinig geloofwaardig. Dit wordt enkel maar versterkt door uw bewering dat u op geen enkel moment met Haji Abdul Nabi, noch met uw ouders, besprak hoe u zou dienen te reageren in geval van een eventuele confrontatie met talibanleden (CGVS, p. 18), terwijl u aangaf dat de taliban net in de berggebieden en dorpen sterke controle uitoefenden (CGVS, p. 9). Hierdoor mag zeker verwacht worden dat Haji Abdul Nabi duidelijke afspraken maakte met de taliban en dat hij deze met u zou doornemen. U was overigens ook tegenstrijdig over de start van de kudde. Eerst beweerde u dat Haji Abdul Nabi 70 koeien verkocht en 75 schapen aankocht (CGVS, p. 11), terwijl u later stelde dat hij slechts enkele koeien diende te verkopen om de 75 schapen aan te kopen (CGVS, p. 22). Het feit dat u niet eens wist uit hoeveel mannetjes- en hoeveel vrouwtjesschapen uw kudde bestond, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw werk. Uw verklaringen over uw loon waren evenmin overtuigend. Hoewel u na het overlijden van uw vader het hoofd van uw huishouden werd (CGVS, p. 6), had u geen idee hoeveel u betaald werd voor uw werk omdat het uw moeder was die deze zaken regelde met uw werkgever (CGVS, p. 8). Deze verklaringen zijn moeilijk verenigbaar. Bovendien mag zelfs indien uw moeder werkelijk de vergoeding met uw werkgever regelde, minstens verwacht worden dat u enige noties zou hebben van het bedrag dat u hiervoor ontving en dat u dit ongeveer zou kunnen inschatten, quod non.

Het geheel van deze vaststellingen maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde werkzaamheid als schapenherder van de gehele kudde van Haji Abdul Nabi.

Aangezien uw problemen met de taliban rechtstreeks zouden voortkomen uit uw werkzaamheid als herder van de kudde van Haji Abdul Nabi, waar geen geloof aan kan worden gehecht, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw problemen met de taliban. Toch kan nog opgemerkt worden dat ook uw verklaringen over deze problemen zelf op geen enkel moment weten te overtuigen. Zo moet in de eerste plaats vastgesteld worden dat u bijzonder weinig wist over de taliban in uw regio, des te frappanter voor iemand die net vervolging vreest van de taliban. U had geen idee wie de belangrijkste talibancommandanten van uw regio zijn (CGVS, p. 9), noch welke talibanleden of talibangroep u bedreigden toen u hen tegenkwam (CGVS, p. 18), noch welke talibanleden of talibangroep er uiteindelijk naar uw huis kwamen om u met de dood te bedreigen (CGVS, p. 20). Nochtans heeft u nog wekelijks contact met uw moeder, zussen en de man van uw zus Shamsullah (CGVS, p. 3). Dat u ondanks de bedreiging van de taliban u te onthoofden (CGVS, p. 20) niet eens de moeite nam om meer te weten te komen over de talibanleden of groepen die deze bedreiging uitten, is niet ernstig. Het is overigens bijzonder weinig geloofwaardig dat u als dertienjarige in een gebied dat gecontroleerd wordt door de taliban niet toegaf aan de eisen van tien gewapende talibanleden (CGVS, p. 15) om hen een taks te betalen uit vrees dat u dit later zou moeten terugbetalen aan uw werkgever (CGVS, p. 18), laat staan dat u hen zou toewerpen dat u klacht zou indienen tegen hen (CGVS, p. 11) terwijl u wist dat het om talibanleden ging (CGVS, p. 15). Dat u zo eenvoudigweg de taliban wist te ontkomen, kan evenmin overtuigen. U was voorts niet op de hoogte van de verdere afwikkelingen van het conflict daar u niet wist of er dodelijke slachtoffers vielen bij dit incident (CGVS, p. 19). Uw verklaring hiervoor – u werd naar het districtshuis gebracht (CGVS, p. 19) – houdt uiteraard geen steek aangezien u zich hier later perfect over had kunnen informeren, zelfs vanuit België. U wist evenmin of de overheid nog contact heeft gezocht met uw familie (CGVS, p. 22) terwijl u een getuigenis zou hebben gegeven van dit incident waarbij minstens één soldaat gewond raakte (CGVS, p. 18, 21) waardoor enige opvolging van de overheid zeker en vast verwacht mag worden. Nochtans zou de overheid uiteraard een belangrijke rol kunnen spelen in het beschermen van uw familie tegen de taliban aangezien zij over bepaalde gebieden wel degelijk de controle blijken te hebben (CGVS, p. 9). Aangezien van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht wordt dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over die elementen

die rechtstreeks in verband staan met de kern van zijn vrees, tast het loutere feit dat u verder niets weet over de gevolgen van het conflict waarvan u getuige was de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen aan.

Ook de reactie van uw familie op de bedreigingen van de taliban is niet geloofwaardig. Niemand van uw familie trachtte te onderhandelen met de taliban (CGVS, p. 21) en jullie vroegen nergens hulp omdat u enerzijds niet toestond dat uw moeder een mannelijke vergadering zou bijwonen (CGVS, p. 21) en anderzijds niet toestond dat de man van uw tante zich bemoeide (CGVS, p. 21). Voor een dertienjarige jongeman die van zijn moeder niet mocht weten hoeveel hij betaald werd (CGVS, p. 8) en van zijn moeder niet mocht weten welke talibancommandanten er actief waren in de buurt (CGVS, p. 9) is dit bijzonder vreemd. Uw vrees voor Haji Abdul Nabi zou eveneens voortkomen uit uw ongeloofwaardig bevonden werkzaamheid en het ongeloofwaardig bevonden incident met de taliban en is aldus evenmin geloofwaardig. Ook hier kan ten overvloede opgemerkt worden dat u niet wist wat er precies met de 73 schapen is gebeurd die u achterliet (CGVS, p. 16), noch hoeveel financiële compensatie Haji Abdul Nabi aan uw familie vroeg (CGVS, p. 16). Dergelijke vage verklaringen zijn op zich dan ook niet geloofwaardig.

Tot slot zijn ook uw verklaringen over de talibanbezoeken aan uw huis na uw vertrek allesbehalve geloofwaardig. U wist niet hoe vaak de taliban dergelijke bezoeken pleegden (CGVS, p. 17, 21), welke taliban het waren (CGVS, p. 20), om hoeveel leden van de taliban het bij benadering ging (CGVS, p. 20) en wanneer het laatste huisbezoek van de taliban plaatsvond (CGVS, p. 21). Deze bijzonder vage verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet dan ook geconcludeerd worden dat u niet aannemelijk maakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de vluchtelingenconventie, noch dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde

incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen.

Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20190612.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de:

*“Schending van artikel 48/3 Vreemdelingenwet en artikel 1 van de Conventie van Genève;
Schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet;
Schending van artikel 3 en 13 EVRM;
Schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn;
Schending van artikel 48/6 Vreemdelingenwet;
Schending van de artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen;
Schending van artikel 62 Vreemdelingenwet;
Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel”.*

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na grondig onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk maakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de vluchtelingenconventie, noch dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Omwille van de vele vaagheden en onwaarschijnlijkheden in uw verklaringen kan er immers geen geloof worden gehecht aan uw beweerde problemen met de taliban, noch aan uw problemen met Haji Abdul Nabi.

Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan uw werkzaamheid als schapenherder voor Haji Abdul Nabi, hetgeen nochtans aan de grondslag zou liggen van al uw problemen. Er dient hierbij in eerste instantie gewezen te worden op uw jeugdige leeftijd. Gelet op uw geboortedatum (30/09/2003) was u dertien jaar oud toen u tewerkgesteld werd door Haji Abdul Nabi. U stelde expliciet dat u nooit eerder schapen had gehoed en dat u er niets van af wist (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 11/09/2020, p. 13). U beweerde verder dat u op uw eentje verantwoordelijk werd gesteld voor het hoeden van maar liefst 75 schapen (CGVS, p. 12). Nochtans was Haji Abdul Nabi een rijke grondbezitter (CGVS, p. 8) met veel geld en middelen (CGVS, p. 12). Het CGVS acht het bijzonder weinig plausibel dat één jongeman van dertien jaar zonder enige ervaring de verantwoordelijkheid zou krijgen over zo'n grote kudde, zeker gezien de kostprijs van dergelijke kudde. Hoewel u zelf incoherente verklaringen aflegde over de kostprijs van de schapen, u stelde eerst dat u de prijs niet kon inschatten (CGVS, p. 14), vervolgens dat het ongeveer “1000 of 1500” kostte (CGVS, p. 14) en nog later dat het tijdens de Karzaiperiode zoveel kostte maar nu reeds “6000” (CGVS, p. 15), blijkt uit objectieve informatie dat de prijs voor één éénjarig vrouwelijk schaap gedurende die periode tussen de 3900 en

8000 Afghani lag in verschillende gebieden van Afghanistan. Dit brengt de waarde van de kudde op dat moment op 4300-8800 dollar. Rekening houdend met een Afgaans BBP per capita in 2017 van 556 dollar is dit een fortuin. Dat Haji Abdul Nabi een dertienjarige zonder enige ervaring of kennis deze verantwoordelijkheid gaf, is reeds bijzonder weinig geloofwaardig. Dit wordt enkel maar versterkt door uw bewering dat u op geen enkel moment met Haji Abdul Nabi, noch met uw ouders, besprak hoe u zou dienen te reageren in geval van een eventuele confrontatie met talibanleden (CGVS, p. 18), terwijl u aangaf dat de taliban net in de berggebieden en dorpen sterke controle uitoefenden (CGVS, p. 9). Hierdoor mag zeker verwacht worden dat Haji Abdul Nabi duidelijke afspraken maakte met de taliban en dat hij deze met u zou doornemen. U was overigens ook tegenstrijdig over de start van de kudde. Eerst beweerde u dat Haji Abdul Nabi 70 koeien verkocht en 75 schapen aankocht (CGVS, p. 11), terwijl u later stelde dat hij slechts enkele koeien diende te verkopen om de 75 schapen aan te kopen (CGVS, p. 22). Het feit dat u niet eens wist uit hoeveel mannetjes- en hoeveel vrouwtjesschapen uw kudde bestond, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw werk. Uw verklaringen over uw loon waren evenmin overtuigend. Hoewel u na het overlijden van uw vader het hoofd van uw huishouden werd (CGVS, p. 6), had u geen idee hoeveel u betaald werd voor uw werk omdat het uw moeder was die deze zaken regelde met uw werkgever (CGVS, p. 8). Deze verklaringen zijn moeilijk verenigbaar. Bovendien mag zelfs indien uw moeder werkelijk de vergoeding met uw werkgever regelde, minstens verwacht worden dat u enige noties zou hebben van het bedrag dat u hiervoor ontving en dat u dit ongeveer zou kunnen inschatten, quod non.

Het geheel van deze vaststellingen maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde werkzaamheid als schapenherder van de gehele kudde van Haji Abdul Nabi.

Aangezien uw problemen met de taliban rechtstreeks zouden voortkomen uit uw werkzaamheid als herder van de kudde van Haji Abdul Nabi, waar geen geloof aan kan worden gehecht, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw problemen met de taliban. Toch kan nog opgemerkt worden dat ook uw verklaringen over deze problemen zelf op geen enkel moment weten te overtuigen. Zo moet in de eerste plaats vastgesteld worden dat u bijzonder weinig wist over de taliban in uw regio, des te frapperender voor iemand die net vervolging vreest van de taliban. U had geen idee wie de belangrijkste talibancommandanten van uw regio zijn (CGVS, p. 9), noch welke talibanleden of talibangroep u bedreigden toen u hen tegenkwam (CGVS, p. 18), noch welke talibanleden of talibangroep er uiteindelijk naar uw huis kwamen om u met de dood te bedreigen (CGVS, p. 20). Nochtans heeft u nog wekelijks contact met uw moeder, zussen en de man van uw zus Shamsullah (CGVS, p. 3). Dat u ondanks de bedreiging van de taliban u te onthoofden (CGVS, p. 20) niet eens de moeite nam om meer te weten te komen over de talibanleden of groepen die deze bedreiging uitten, is niet ernstig. Het is overigens bijzonder weinig geloofwaardig dat u als dertienjarige in een gebied dat gecontroleerd wordt door de taliban niet toegaf aan de eisen van tien gewapende talibanleden (CGVS, p. 15) om hen een taks te betalen uit vrees dat u dit later zou moeten terugbetalen aan uw werkgever (CGVS, p. 18), laat staan dat u hen zou toewerpen dat u klacht zou indienen tegen hen (CGVS, p. 11) terwijl u wist dat het om talibanleden ging (CGVS, p. 15). Dat u zo eenvoudigweg de taliban wist te ontkomen, kan evenmin overtuigen. U was voorts niet op de hoogte van de verdere afwikkelingen van het conflict daar u niet wist of er dodelijke slachtoffers vielen bij dit incident (CGVS, p. 19). Uw verklaring hiervoor – u werd naar het districtshuis gebracht (CGVS, p. 19) – houdt uiteraard geen steek aangezien u zich hier later perfect over had kunnen informeren, zelfs vanuit België. U wist evenmin of de overheid nog contact heeft gezocht met uw familie (CGVS, p. 22) terwijl u een getuigenis zou hebben gegeven van dit incident waarbij minstens één soldaat gewond raakte (CGVS, p. 18, 21) waardoor enige opvolging van de overheid zeker en vast verwacht mag worden. Nochtans zou de overheid uiteraard een belangrijke rol kunnen spelen in het beschermen van uw familie tegen de taliban aangezien zij over bepaalde gebieden wel degelijk de controle blijken te hebben (CGVS, p. 9). Aangezien van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht wordt dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over die elementen die rechtstreeks in verband staan met de kern van zijn vrees, tast het loutere feit dat u verder niets weet over de gevolgen van het conflict waarvan u getuige was de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen aan.

Ook de reactie van uw familie op de bedreigingen van de taliban is niet geloofwaardig. Niemand van uw familie trachtte te onderhandelen met de taliban (CGVS, p. 21) en jullie vroegen nergens hulp omdat u enerzijds niet toestond dat uw moeder een mannelijke vergadering zou bijwonen (CGVS, p. 21) en anderzijds niet toestond dat de man van uw tante zich bemoeide (CGVS, p. 21). Voor een dertienjarige jongeman die van zijn moeder niet mocht weten hoeveel hij betaald werd (CGVS, p. 8) en van zijn moeder niet mocht weten welke talibancommandanten er actief waren in de buurt (CGVS, p. 9) is dit bijzonder vreemd. Uw vrees voor Haji Abdul Nabi zou eveneens voortkomen uit uw ongeloofwaardig

bevonden werkzaamheid en het ongeloofwaardig bevonden incident met de taliban en is aldus evenmin geloofwaardig. Ook hier kan ten overvloede opgemerkt worden dat u niet wist wat er precies met de 73 schapen is gebeurd die u achterliet (CGVS, p. 16), noch hoeveel financiële compensatie Haji Abdul Nabi aan uw familie vroeg (CGVS, p. 16). Dergelijke vage verklaringen zijn op zich dan ook niet geloofwaardig.

Tot slot zijn ook uw verklaringen over de talibanbezoeken aan uw huis na uw vertrek allesbehalve geloofwaardig. U wist niet hoe vaak de taliban dergelijke bezoeken pleegden (CGVS, p. 17, 21), welke taliban het waren (CGVS, p. 20), om hoeveel leden van de taliban het bij benadering ging (CGVS, p. 20) en wanneer het laatste huisbezoek van de taliban plaatsvond (CGVS, p. 21). Deze bijzonder vage verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet dan ook geconcludeerd worden dat u niet aannemelijk maakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de vluchtelingenconventie, noch dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven onverminderd overeind. Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter herhalen van eerdere verklaringen omtrent zijn werk en de enkele bewering dat hij op 20 november 2020 contact heeft gehad met zijn moeder en dat zij hem gezegd heeft dat de taliban meerdere keren naar haar toe zijn gekomen om te vragen waar verzoeker zich bevond; met name op het moment dat verzoeker in Bosnië was en nog twee keer nadien. Het louter herhalen van eerdere verklaringen kan niet volstaan om de gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Ook met de bewering dat verzoekers moeder hem op 20 november 2020 heeft verteld dat de taliban naar hem is komen vragen verklaart of verschoont niet dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onder meer niet kon zeggen hoe vaak de taliban langskwam en wanneer hun laatste bezoek was geweest (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17, 20, 21), terwijl verzoeker tijdens ditzelfde onderhoud eveneens stelde dat hij elke week met zijn moeder belt (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3).

Verzoeker slaagt er aldus niet in hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op de wereldwijde Covid-19 pandemie en op het gegeven dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan vreest met dit virus te worden besmet, dient verder te worden opgemerkt dat, zoals verzoeker zelf aangeeft, dit virus over de hele wereld (en dus ook in België) rondwaart. Aldus kan niet worden ingezien waarom verzoeker meent dat hij in dit kader in een ander land dan zijn land van herkomst veiliger zou zijn en bescherming zou kunnen of moeten genieten tegen Covid-19. Met de algemene, blote en ongefundeerde bewering dat het in Afghanistan onmogelijk zou zijn om de aanbevolen maatregelen op te volgen, kan verzoeker in dit kader geenszins volstaan.

Hoe dan ook dient te dezen te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. Covid-19 dient als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”* Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de

gedragingen van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan er aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, *Mohammed M'bodj t/ Belgische Staat*, randnummers 30-41; RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864). Met betrekking tot het door verzoeker aangehaalde risico, zijn deze voorwaarden niet vervuld.

In zoverre verzoeker in de voormelde context verwijst naar en zich beroept op de schending van artikel 3 EVRM, kan worden herhaald dat de Raad zich te dezen niet uitspreekt over een maatregel tot terugleiding of verwijdering, dat de Raad enkel nagaat of *in casu* is voldaan aan de voorwaarden om aan verzoeker de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en dat een bijkomend onderzoek naar de schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is. Voorts kan in dit kader worden herhaald dat de Europese wetgever de bedoeling had om humanitaire situaties uit te sluiten van het toepassingsgebied van internationale bescherming. Het Europese Hof van Justitie herinnerde er in het voormelde arrest dan ook expliciet aan dat het feit dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het EHRM, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, niet betekent dat hij op grond van de subsidiaire bescherming in de zin van de Europese regelgeving moet worden gemachtigd tot een verblijf in de lidstaat.

Waar verzoeker zich in het kader van het voorgaande beroept op het gelijkheidsbeginsel en doet gelden dat er sprake zou zijn van een ongerechtvaardigde discriminatie tussen personen die (al dan niet rechtstreeks) bedreigd worden door een staat of persoon en zij die bedreigd worden door een ernstige epidemie, dient eraan herinnerd te worden dat het gelijkheidsbeginsel enkel dan geschonden kan zijn wanneer er sprake is van vergelijkbare situaties die op een verschillende wijze worden behandeld. Het non-discriminatiebeginsel houdt in dat gelijke gevallen gelijk behandeld moeten worden en dat verschillende gevallen verschillend behandeld moeten worden. Verzoeker toont niet aan dat of waarom personen die dreigen te worden blootgesteld aan de besmetting met een epidemie, waarbij er geen sprake is van enige directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten of één van de andere in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet vermelde actoren, zich in een vergelijkbare situatie zouden bevinden als personen die wel ten gevolge van zulke verantwoordelijkheid dreigen te worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade. Dat personen die (al dan niet rechtstreeks) bedreigd worden door een staat of persoon en zij die bedreigd worden door een algemeen gevaar, *in casu* een ernstige ziekte, gelijke gevallen zouden behelzen, kan niet worden aangenomen. Aldus is het gelijkheidsbeginsel niet geschonden door personen die bedreigd worden door een staat of persoon en zij die bedreigd worden door een ernstige epidemie verschillend te behandelen.

2.4. Het voorgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het

betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist

zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.*

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de

Afghaanse veiligheidsdiensten geviseerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze volledig onverlet laat, onverminderd overeind.

De informatie die door de verwerende partij per aanvullende nota werd bijgebracht bevestigt het voorgaande.

Volledigheidshalve kan in dit kader worden opgemerkt dat het reisadvies waarnaar verzoeker in het kader van zijn betoog omtrent de Covid-19 pandemie verwijst, voor zover hierin wordt verwezen naar de veiligheidssituatie in Afghanistan en nog daargelaten dat dit reisadvies geen specifieke en gedetailleerde informatie bevat omtrent de situatie in de voormelde regio in Afghanistan, bestemd is voor reislustige Belgen en geenszins een leidraad vormt voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn.

Verzoeker toont gelet op het voorgaande aldus evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF